

Arrest

nr. 176 192 van 12 oktober 2016
in de zaak RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 6 oktober 2016 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*septies*).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van het beroep (gekend onder het rolnummer 194 131) tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN DOREN, die loco advocaat Kati VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, diende een asielaanvraag in in België op 3 mei 2016.

1.2. Op 3 juni 2016 werd een aanvraag tot overname gericht tot Italië. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 (1) van Dublin III-Verordening gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22 (7) de verantwoordelijke lidstaat werd voor de behandeling van de asielaanvraag. Op 22 augustus 2016 bevestigden de Italiaanse autoriteiten in te stemmen met de behandeling van verzoeksters asielaanvraag in toepassing van artikel 13(1) van de Dublin III-Verordening.

1.3. Op 17 augustus 2016 wordt een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 26quater) Daarbij wordt besloten dat Italië de voor de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, vroeg op 03.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 12.04.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene werd verhoord op 01.06.2016 en verklaarde dat ze Somalië verliet op 27.03.2016 om met de auto naar Ethiopië te reizen en daar 3 dagen bij andere Somaliërs in Addis Abeba te verblijven. De betrokkene gaf aan dat ze vervolgens naar Egypte doorreisde om van daaruit met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 12.04.2016 wegens illegale binnenkomst geregistreerd. De betrokkene verklaarde dat ze voor onbepaalde tijd in Italië verbleef om vervolgens via enkele voor haar onbekende landen naar België door te reizen en er op 27.04.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 03.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 03.06.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze geen specifieke reden had om voor België te kiezen. De betrokkene verklaarde geen bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië.

Ondanks het feit dat de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 01.06.2016 verklaarde geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, uitte ze op 04.07.2016 en op 02.08.2016 middels een tussenkomst van haar advocaat alsnog bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht ze de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de

verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld, gaf de betrokkene aanvankelijk tijdens haar verhoor d.d. 01.06.2016 aan geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië, noch maakte ze gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene uitte nadien, middels een schrijven van haar advocaat d.d. 04.07.2016 en 02.08.2016, alsnog bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië. De betrokkene gaf aan dat ze van oordeel is dat er ernstig moet gevreesd worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien stelt de betrokkene dat, indien de Belgische autoriteiten onterecht van oordeel zouden zijn dat geen systeemfouten in de zin van artikel 3 §2 lid 2 van de Dublin III Verordening kunnen worden vastgesteld in Italië, toepassing moet worden gemaakt van artikel 17 van voormelde Verordening, de zogenaamde soevereiniteitsclausule. De betrokkene stelt dat de opvang voor personen die in het kader van de Dublinverordening door Italië worden terug- of overgenomen uiterst onzeker is, dat de structurele ondercapaciteit zorgt voor slechte omstandigheden in de opvangcentra en een duidelijk gebrek aan voorzieningen voor kwetsbare groepen en dat de maximumcapaciteit van opvangcentra in Italië regelmatig wordt overschreden terwijl de massale instroom blijft aanhouden. De betrokkene verwijst voor deze argumentatie naar verschillende documenten, waaronder het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd), een rapport van de UN Human Rights Council (1 mei 2015), een rapport van Artsen Zonder Grenzen (12.04.2016), een rapport van de International Organization for Migration (31.05.2016) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We wijzen er in de eerste plaats nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 03.06.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal

kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er bovendien op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen eveneens naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië (een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze person na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1979 geboren vrouw wiens echtgenoot en kinderen in Somalië verblijven. Bovendien verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die

voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht.

Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europees Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

1.4. Op 23 augustus 2016 richt de advocaat van verzoekster een schrijven aan de verwerende partij waarbij hij vraagt om te beslissing te heroverwegen, nu uit de resultaten van een medisch onderzoek d.d. 22 augustus 2016 is gebleken dat verzoekster HIV-positief is. De resultaten van dit onderzoek worden eveneens aan de verwerende partij ter kennis gebracht.

1.5. Op 14 september 2016 dient verzoekster een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

1.6. Op 6 oktober 2016 wordt verzoekster aangehouden en wordt te haren aanzien een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit: Somalië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 17.08.2016 (bijlage 26 quater van 17.08.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Op 03.05.2016 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Italië op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 03.06.2016 diende de DVZ bij de Italiaanse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Italiaanse autoriteiten gingen op 04.08.2016 stilzwijgend akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 22.08.2016 bevestigden de Italiaanse autoriteiten alsnog hun akkoord met het verzoek tot terugname. Op 17.08.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 17.08.2016), geldig 10 dagen, betekend. Betrokkene's beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Italië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits ophaar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 17.08.2016 (bijlage 26 quater van 17.08.2016).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië."

1.7. Tegen deze beslissing dient verzoekster op 7 oktober 2016 een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Tezelfdertijd vordert zij op grond van artikel 39/85 bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van het in [1.5.] genoemde schorsingsverzoek.

2. Samenhang

Op 17 augustus 2016 werd de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) met het oog op een overname van de asielaanvraag door Italië genomen. Er werd daarbij aan verzoekster een termijn verleend van tien dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten en zich aan te melden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten. Er werd daarbij aan verzoekster een (open) terugkeerplaats toebedeeld. Verzoekster verkoos echter bij een vriendin te verblijven en meldde deze adreswijziging aan de verwerende partij.

Op 23 augustus contacteerde haar raadsman verwerende partij met de vraag om de beslissing van 16 augustus 2016 te willen herzien, ingevolge de positieve HIV-test van verzoekster. Subsidiair verzoekt hij om de nodige garanties te verkrijgen van de Italiaanse overheid dat haar behandeling in Italië ononderbroken kan worden voortgezet.

Een interne nota van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 6 september 2016 meldt het volgende:

“Betrokkene verbleef sinds 26/08/2016 in het openterugkeercentrum van Arendonk met een Dublinakkoord voor Italië. Het doorlaatbewijs is geldig tot 16/09/2016. Sinds 02/09/2016 heeft mevrouw het centrum onrechtmatig verlaten en is dus verdwenen. Gelieve bij het aantreffen van betrokken over te gaan tot vasthouding met het oog op repatriëring naar Italië.”

Verzoekster meldde zich opnieuw aan bij de dienst Dispatching van Fedasil op 6 oktober 2016. Bij haar aanmelding in het opvangcentrum werd verzoekster aangehouden en werd de tweede bestreden beslissing genomen.

Uit de lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt deze volledig gesteund op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 augustus 2016 (bijlage 26^{quater}). Het bevel van 6 oktober 2016 verwijst immers naar artikel 7, eerste lid, 10°, van de vreemdelingenwet, waarbij de betrokkene *“met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden”*. Specifiek wordt daarbij verwezen naar de *“verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013.”* Vervolgens wordt met toepassing van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet besloten om aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omwille van het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het in de bijlage 26^{quater} van 17 augustus 2016 vervatte bevel om het grondgebied te verlaten.

De bijlage 13^{septies} van 7 oktober 2016 gaat eveneens gepaard met een terugleiding naar de grens. Hierbij wordt volledig gemotiveerd op grond van het stilzwijgend akkoord tot terugname van 4 augustus 2016 en wordt gespecificeerd dat verzoekster zal worden teruggeleid naar Italië. Ook de beslissing tot vasthouding verwijst naar de bijlage 26^{quater} van 17 augustus 2016.

Uit deze gegevens blijkt dan ook dat de bijlage 13^{sexies} van 7 oktober 2016 er toe strekt uitvoering te geven aan de beslissingen vervat in de bijlage 26^{quater} van 17 augustus 2016. De tweede bestreden beslissing dient dan ook beschouwd te worden als een volgbeslissing van de eerste bestreden beslissing. Immers blijkt dat beide beslissingen het zelfde opzet hebben, met name ervoor te zorgen dat de asielaanvraag in Italië wordt behandeld en vervolgens verzoekster te dwingen zich aan te melden bij de Italiaanse overheid.

Dienvolgens is de Raad van oordeel dat beide beslissingen dermate nauw samenhangen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt de zaken te voegen en in één en hetzelfde arrest te behandelen. De Raad merkt ook op dat de verzoekschriften evenals de verweernota's in beide zaken hoofdzakelijk dezelfde problematiek betreffen, met name de overdracht aan Italië en de vraag naar verzoeksters kwetsbare profiel.

Ter terechtzitting gevraagd of zij bezwaar hebben tegen de voeging van beide zaken, formuleert de verwerende partij enig voorbehoud. Zij ontwikkelt evenwel geen concrete argumenten die hogerstaande vaststellingen in de weg staan.

3. Ontvankelijkheid

3.1. Met betrekking tot de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende

noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoekster het voorwerp uit van een beslissing van 6 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoekster werd betekend op dezelfde dag, maakt haar verwijdering imminent nu zij de vasthouding van de verzoekster beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekster heeft op vrijdag 7 oktober 2016, gelijktijdig met de onderhavige Vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 6 oktober 2016 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid iuncto artikel 39/57, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 194 131, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering ook niet.

3.2. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. de verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
2. de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid iuncto artikel 39/84, eerste lid en 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet)

Zoals onder [3.1] reeds gesteld is verzoekster vastgehouden en is de zaak imminent. Het verzoekschrift werd ook binnen de vijf dagen ingediend. De zaak is aldus tijdig en aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid werd voldaan.

3.2.2. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, de minister of zijn gemachtigde onder meer in het geval van voorzien bij 1° van het eerste lid, een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” afgeven. Daargelaten of dit voorschrift verhindert dat de Raad zijn wettigheidstoezicht zou uitoefenen op de totstandkoming van dergelijk bevel, dient met de verwerende partij te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tegen het bestreden bevel internationale verdragsbepalingen aanvoert, meer bepaald de artikelen 3 en 13 van het EVRM, evenals de artikelen 1, 4, 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten de Europese Unie. De verwerende partij gaat er bij het opwerpen van de exceptie klaarblijkelijk van uit dat verzoeksters middelen in geen geval gegrond zijn. Een dergelijke conclusie vereist evenwel dat de middelen naar behoren worden onderzocht.

De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

4. De ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.2.2. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 oktober 2016

In het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bijlage 13 septies van 6 oktober 2016 voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de artikelen 1, 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het beginsel van behoorlijk bestuur, rechtszekerheid en zorgvuldigheidprincipe.

Verzoekster voert onder meer aan dat zij op haar vluchtroute in Soedan verkracht werd door drie mannen, waar zij een hiv-besmetting en psychische schade aan heeft overgehouden. Haar raadsman stelde de verwerende partij hiervan op de hoogte met een schrijven ingediend per faxpost op 23 augustus 2016 en verzocht om een herziening van de beslissing van 17 augustus 2016. Hij voegde daarbij de resultaten van het onderzoek verricht door het Instituut voor Tropische Geneeskunde, waaruit blijkt dat verzoekster op 18 juni 2016 werd gediagnosticeerd met onder meer een CD4 immuuniteitswaarde van 349. Zij wordt daarvoor behandeld met onder meer Tivicay, Truvada en Lititcan. De raadsman wijst er verder op dat ingevolge verzoeksters traumatische ervaringen en haar culturele achtergrond, zij hierover een sterk schaamtegevoel kende en dit niet eerder kon melden. Het attest werd door het Instituut voor Tropische Geneeskunde aan verzoeksters raadsman overgemaakt op 23 augustus 2016 (afdrukdatum).

De Raad merkt op dat, zoals hoger onder [2.] reeds werd vastgesteld, het bevel van 6 oktober 2016 een volgbeslissing is van de bijlage 26quater. Uit de stukken van het administratief dossier (de interne nota van 6 september 2016) en de motivering van het bestreden bevel blijkt duidelijk dat het doel van de maatregel is de overdracht aan Italië te verzekeren en aldus uitvoering te geven aan de bijlage 26quater van 17 augustus 2016. Evenwel kan het bevel van 6 oktober 2016 niet worden beschouwd als een loutere uitvoeringsmaatregel zonder eigen rechtsgevolgen. Het werd immers genomen op grond van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en genereert nieuwe rechtsgevolgen, onder meer omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en gepaard gaat met vrijheidsberoving en een dwangmaatregel. Het bevel van 6 oktober 2016 moet aldus worden beschouwd als een nieuwe – aanvullende – rechtshandeling.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest" (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure

en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster voert aan dat zij als alleenstaande vrouw een kwetsbaar profiel heeft. Zij werd op haar vluchtroute in Soedan verkracht door drie mannen, waar zij een hiv-besmetting en psychische schade aan heeft overgehouden. Verzoekster voegt ter staving medische attesten bij haar verzoekschrift. Zij maakt aldus *prima facie* aannemelijk dat zij een kwetsbaar profiel heeft. Ze verwijst daarbij naar het arrest *Tarakhel t. Zwitserland* van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 4 november 2014 en betoogt dat, gelet op haar kwetsbaar profiel, de situatie in de Dublin ontvangstaat moet geëvalueerd worden met grote voorzichtigheid op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie.

De Raad benadrukt dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448).

In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest *Tarakhel* van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie. Verzoekster maakt aannemelijk dat zij behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, zodat er in casu wel garanties moeten worden verkregen van de Italiaanse autoriteiten, nu zij aannemelijk maakt dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak en dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zal worden opgevangen in Italië (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*).

In de zaak *M.S.S. v. Griekenland en België*, van 21 januari 2011, paragraaf 249 wordt door het EHRM het volgende gesteld: *“The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above).”*

Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest *Tarakhel v. Zwitserland*, van 4 november 2014, par. 96). In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn. Waar de verwerende partij in haar nota betoogt dat het arrest *Tarakhel* enkel betrekking heeft op gezinnen met minderjarige kinderen, verengt zij de toepassing van het begrip “kwetsbare persoon” op een wijze die niet verenigbaar is met de Opvangrichtlijn. Immers vernoemt artikel 21 van de Opvangrichtlijn als kwetsbare personen waarvoor bijzondere waarborgen noodzakelijk zijn (artikel 2(k) Opvangrichtlijn) uitdrukkelijk zowel personen die met een ernstige ziekte als personen die werden verkracht. De verwerende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat verzoekster, waarvan niet wordt betwist dat zij werd verkracht en aan hiv lijdt, niet kan worden beschouwd als een persoon met een kwetsbaar profiel bij het toepassen van de Europese regelgeving.

Ook merkt verzoekster terecht op dat een nieuwe verwijderingsmaatgel werd genomen zonder dat verzoekster gehoord werd omtrent eventuele bijkomende noden, dit te meer nu de verwerende partij niet

onwetend kon zijn van verzoeksters medische en psychische aandoening. Bovendien gebiedt artikel 74/13 uitdrukkelijk om met de gezondheidstoestand rekening te houden bij het uitvoeren van een verwijderingsmaatregel. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat bij het nemen van het bevel van 6 oktober 2016, de verwerende partij op enig ogenblik rekening heeft gehouden met de nochtans prangende en op afdoende wijze geattesteerde hiv-problematiek van verzoekster. Door geen rekening te houden met verzoeksters medische situatie, waar zij nochtans van op de hoogte was, heeft de verwerende partij artikel 74/13 *iuncto* de motiveringsplicht geschonden. Verzoekster maakt eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest aannemelijk. Het middel is ernstig.

4.2.3. *Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 17 augustus 2016*

Hoger onder [2. De samenhang] werd reeds vastgesteld dat beide bestreden beslissingen met elkaar verknocht zijn. Het bevel met vasthouding en terugleiding van 6 oktober 2016 verwijst immers meermaals uitdrukkelijk naar de eerste beslissing van 17 augustus 2016 en uit de stukken van het dossier blijkt duidelijk dat het bevel van 6 oktober 2016 werd genomen met het doel de beslissing onder bijlage 26quater van 17 augustus 2016 tot uitvoering te brengen, gepaard met de daartoe noodzakelijke dwangmaatregelen. Zo vermeldt de interne nota van 6 september 2016 in het administratief dossier uitdrukkelijk dat het de bedoeling is een nieuwe verwijderingsmaatregel te nemen teneinde de Dublin-overdracht gedwongen uit te voeren. Ook uit de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 10°, van de vreemdelingenwet in het bevel van 6 oktober blijkt duidelijk dat het ertoe strekt verzoekster "aan de overheden van de overeenkomstsluitende staat" over te dragen. Aldus blijkt dat beide bestreden beslissingen eenzelfde opzet hebben, met name, te verzekeren dat verzoekster zich naar Italië zal begeven teneinde daar haar asielprocedure verder te zetten. Dienvolgens dient ook de tweede bestreden beslissing te worden beschouwd als deel uitmakend van de lopende Dublin-procedure.

Aldus blijkt dat de verwerende partij ook na het schrijven van verzoeksters advocaat op 23 augustus 2016 nog rechtshandelingen in het kader van de lopende Dublin-procedure heeft gesteld. De verwerende partij kan zich er dan ook niet mee vergenoegen te stellen - zoals in haar nota - dat haar finale beslissing reeds werd genomen op 17 augustus en zij derhalve niet meer in de mogelijkheid was rekening te houden met de nieuwe medische elementen. Zij is immers nog op 6 oktober, in het kader van de huidige Dublin procedure, meer bepaald haar poging om verzoekster over te dragen aan de Italiaanse overheden, overgegaan tot het nemen van een nieuwe beslissing, waarbij zij - zoals overigens vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet - een nieuwe beoordeling van de situatie diende te maken. Aangezien deze beoordeling werd gemaakt in het kader van verzoeksters definitieve overdracht aan Italië, is de Raad van oordeel dat de Dublinprocedure op dat ogenblik nog liep.

Niets weerhield de verwerende partij aldus om, gelet op de nieuwe gegevens die haar door de verzoekende partij werden overgemaakt op 23 augustus 2016, rekening te houden met verzoeksters kwetsbare profiel, zoals ook vereist door het arrest Tarakhel van het EHRM. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij op het ogenblik dat de overdrachtsprocedure naar Italië nog liep, rekening heeft gehouden met verzoeksters bezwaren tegen een overdracht naar Italië, of garanties heeft bekomen met het oog op de bescherming van verzoeksters kwetsbaar profiel, dit ondanks het feit dat verzoekster de verwerende partij alsnog tijdig op de hoogte stelde van haar medische en psychische problematiek.

Waar de verwerende partij in de nota aanvoert dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoeksters bijzondere noden, kan zij niet worden bijgetreden. Het document van de Italiaanse *Ministero dell' Interno, Dipartimento per le Libertà Civili e l'Immigrazione*, d.d. 22 augustus 2016 ter bevestiging van de overname, vraagt inderdaad om bijzondere gezondheidstoestanden mede te delen. Er wordt in dit document ook op gewezen dat in voorkomend geval een overdracht moet worden vermeden, en in ieder geval er een medisch getuigschrift moet worden meegegeven dat de persoon in kwestie kan reizen. Het blijkt hier echter om een typeformulier te gaan, waaruit niet kan worden afgeleid dat daarbij daadwerkelijk rekening werd gehouden met verzoeksters specifieke aandoening. Bovendien dateert dit bericht van 22 augustus 2016, zodat er onmogelijk uit kan worden afgeleid dat dit document aantoont dat werd rekening gehouden met verzoeksters ernstige ziekte en het feit dat ze verkracht werd.

Ook het "medisch attest intake en verblijf" d.d. 6 oktober 2016 dat de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt bevat slechts de mededeling dat verzoekster "op dit ogenblik geschikt is om in het centrum te verblijven" en kan slechts worden beschouwd als het antwoord op het schrijven van de Italiaanse autoriteiten van 22 augustus met betrekking tot de vraag of verzoekster kan reizen. Er kan

echter niet uit worden afgeleid dat rekening werd gehouden met verzoeksters kwetsbare profiel en haar bijzondere noden na terugkeer in Italië.

De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij nagelaten heeft zich te vergewissen van verzoeksters kwetsbare profiel en bijzondere noden en dienvolgens bijkomende garanties had dienen te vragen zoals bedoeld in het arrest van het EHRM van 4 november 2014 Tarakhel t. Zwitserland. Verzoekster maakt *prima facie* dan ook een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is in die mate ernstig.

5. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoekster maakt in haar middelen de schending aannemelijk van een grondrecht waarbij op grond van artiel 15 van het EVRM geen afwijking mogelijk is. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, dient het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dan ook aanvaard te worden.

6. Besluit

Er is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden voor schorsing, zowel met betrekking tot de beslissing van 6 oktober 2016 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 *septies*) als de beslissing van 17 augustus 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*).

7. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de zaak RvV X is ontvankelijk.

Artikel 2

De schorsing van de beslissing van 17 augustus 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt bevolen.

Artikel 3

De schorsing van de beslissing van 6 oktober 2016 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{septies}) wordt bevolen. .

Artikel 4

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. VERHAERT